

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20810/2024
09.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић, Марије Терзић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Ранчев, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Саша Милетић, адвокат из ..., ради проглашења извршења недопуштеним, одлучујући о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4946/2023 од 02.04.2024. године, у седници одржаној 09.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4946/2023 од 02.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4946/2023 од 02.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу, Судске јединице у Сокобањи П 754/21 од 11.09.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и извршење на к.п. бр. ,, потес мзв. ,,... Луг“, њива 3. класе у површини од 01.48,40 ха, пољопривредно земљиште, обим удела 10592/14840 КО Сокобања по листу непокретности бр. .. КО Сокобања, одређено решењем о извршењу Основног суда у Зајечару И 607/11 од 12.04.2011. године и Закључком Основног суда у Зајечару И 607/11 од 27.02.2013. године проглашено је недопуштеним, а што су тужени дужни да признају и трпе. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплате износ од 345.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4946/2023 од 02.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба туженог ВВ и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке у односу на туженог ВВ, тако што је обавезан тужени ВВ да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 278.300,00 динара, која обавеза је солидарна са обавезом туженог ББ из става другог наведене првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је, захтев туженог ВВ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ВВ благовремено је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Наиме, предмет тражене правне заштите је недопустивост извршења одређеног решењем о извршењу, који поступак је покренут на предлог овде туженог ВВ, као извршног повериоца против овде туженог ББ, као извршног дужника, на основу правноснажне пресуде, а у ком поступку је закључком од 27.02.2013. године туженом ВВ, као извршном повериоцу ради намирења потраживања додељена између осталог и спорна парцела. По оцени нижестепених судова тужилац, као савестан и законит држалац спорне парцеле по пуноважном правном основу – извршеном уговору о купопродаји закљученом 17.12.2007. године, пре него што је одређено извршење, има право да спречи извршење на тој парцели, због чега је применом члана 50. Закона о извршењу и обезбеђењу проглашена недопустивост таквог извршења. Право на судску заштиту имају и ванкњижни власници који имају пуноважан правни основ и који се налазе у државини непокретности, као што је у конкретном случају, а чињеница да сагласно члану 33. Закона о основама својинскоправних односа упис није извршен, није од значаја, с обзиром на то да Закон о извршењу и обезбеђењу под правом које спречава извршење не подразумева само уписано право својине, већ и право савесног купца коме је непокретност продата и предата у посед и који на основу пуноважног правног основа исту држи, односно поседује квалификовану својинску државину. Тужилац је према трећим лицима претпостављени власник са власничким овлашћењима и правом заштите према њима. Имајући у виду напред изнето и како се ради о парници у којој одлука о основаности тужбеног захтева зависи од утврђеног чињеничног стања, то у конкретном случају нема потребе за одлучивањем о ревизији као изузетно дозвољеној, због чега је применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 16.03.2015. године, а вредност предмета спора је 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору са захтевом за неновчано потраживање у коме утврђена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена, са којих разлога је Врховни суд, применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

3

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић